

LAUREN ASHER

LAKEFRONT MILJARDAIRS

Vertaald door Roos Griffioen

Amsterdam · Antwerpen

Voor hen die ervan dromen verliefd te worden.

En voor hen die daar bang voor zijn.

*Liefde is een van de grootste beloningen in het leven,
als je maar bereid bent om ervoor te werken.*

HOOFDSTUK ÉÉN

Lily

Met een ongelooflijke hoeveelheid zelfbeheersing lukt het me geen confetti te maken van de schokkende brief. In plaats daarvan duw ik hem in mijn vintage schoudertas en doe ik mijn kantoor op slot.

Onderweg naar de winkel kom ik langs het lege kantoor van mijn moeder. Haar deur is dicht – iets wat vaker gebeurt sinds de dokter heeft gezegd dat ze rustig aan moest doen vanwege haar hoge bloeddruk – en de plastic brievenbus die naast de witte deur aan de muur hangt zit vol met post van de laatste dagen.

Ik zie dezelfde envelop die ik heb gekregen, met het stadswapen in de linkerbovenhoek. Mijn verbeelding slaat op hol en ineens word ik overweldigd door beelden van mijn moeder die de kennisgeving morgen zal lezen voordat ze de winkel opendoet.

Ik zie haar al helemaal instorten als ze ontdekt hoe de onteige-

ningswet werkt. Ze zal flippen als ze inziet dat lokale overheden een pand mogen kopen, of de eigenaar er nou mee instemt of niet, zolang er maar een gepaste, eerlijke prijs voor wordt betaald.

Mijn vader en moeder hebben alles in deze winkel gestopt zodat ze iets konden achterlaten en ik zal het tegen iedereen opnemen, inclusief de gemeenteraad van ons kleine stadje, die denkt dat ze even een paar kleine bedrijfjes kunnen opkopen vanwege een of andere achterhaalde wetswijziging en ze te veranderen in hippe nieuwe winkelpanden.

Voordat de twijfel het weer over kan nemen grist ik de brief uit de brievenbus en stop hem in mijn tas. De brief weegt zwaar door het gewicht van mijn roekeloze actie, maar ik ben liever zelf degene die het slechte nieuws brengt.

Ik verlaat de plaats delict en duw tegen de klapdeur die de kantoren, de kantine en het magazijn scheidt van de winkel. De geur van verse bloemen komt me tegemoet, gevolgd door het geluid van zachte muziek uit de verborgen speakers.

Het fijne gevoel dat ik altijd krijg als ik Rose & Thorn binnenkom verandert direct in een emotionele stomp in mijn maag als ik alles voor me zie wat ik misschien kwijt zal raken. Er springen tranen in mijn ogen en met een waterige blik kijk ik de kleine winkel rond die vol staat met allerlei rozen, anjers en andere populaire zomerbloemen.

De onberispelijke winkel is altijd opgeruimd, waardoor de klanten door de oneindige hoeveelheid gekleurde emmers vol met bloemen en groene takken kunnen neuzen en zo makkelijk hun eigen perfecte boeket kunnen samenstellen – een idee dat ik vijf jaar geleden had – mét kaartjes bij iedere emmer met daarop de naam, de afkomst en eventuele symbolische betekenissen erop.

Onze nieuwste medewerker van Rose & Thorn, Jane, die voor

in de winkel bezig is met de bloemen, kijkt op precies het juiste moment op. Ze is een lieve, jonge vrouw die hiernaartoe is verhuisd vanuit Lake Aurora, een stadje op een halfuurtje rijden van hier.

‘Alles goed?’ Ze fronst bezorgd.

Direct vervang ik mijn zure blik voor een neutrale. ‘Yep. Ik heb post gekregen van de belastingdienst.’

Ik zou Jane wel willen vertellen over de brief, maar het is beter van niet. In de kennisgeving staat dat er discreet moet worden omgegaan met de inhoud en ik zou de mensen die het lot van onze winkel in handen hebben alleen maar boos maken.

Als blijk van vertrouwen – voor zover je van vertrouwen kunt spreken – is de familie Ludlow bereid om een groot bedrag te schenken in ruil voor een ondertekende geheimhoudingsverklaring. Het is bedoeld als bonus, om mensen de mond te snoeren tot de gedwongen verkoop is afgerond en het in de stad bekend wordt gemaakt.

Kloutzakken.

Jane trekt haar neus op. ‘Ik stel voor dat je de envelop door de papierversnipperaar haalt en doet alsof je hem nooit hebt gekregen. Maar misschien is dat verboden.’

Ik lach, maar het klinkt hol. ‘Breng me niet op ideeën.’

Ze veegt over haar schort, waar de naam Rose & Thorn op geborduurd staat. ‘Ik zal je niet verraden als ze hier op de stoep staan.’

‘Je loyaliteit wordt zeer op prijs gesteld.’

Ze richt zich weer op de bloemen en ik kijk uit het raam naar Lavender Lane, ground zero van de reconstructieplannen van de gemeenteraad.

De zon gaat langzaam onder, waardoor de verwaarloosde straat een gouden gloed krijgt. Het is misschien niet het mooiste of populairste deel van de historische wijk, maar op dit uur van de dag ziet

ons nederige zijstraatje er prachtig uit door de roze-oranje gloed.

‘Weet je zeker dat je het goed vindt om straks zelf af te sluiten?’ vraag ik, alleen maar om niet te hoeven gaan.

Jane kijkt me aan met een geruststellende glimlach. ‘Absoluut. Maak je over mij geen zorgen. Ik heb alles onder controle.’

Ik loop de winkel uit, maar in plaats van naar mijn auto te gaan blijf ik voor de winkel even stilstaan om alles in me op te nemen.

De andere vier winkelgevels hebben zeker een goede onderhoudsbeurt nodig, maar Rose & Thorn valt erg op met de roze geschilderde bakstenen en gestreepte luifels. Mijn vader heeft de luifels zelf geïnstalleerd, een van de vele verbeteringen die hij heeft aangebracht.

De etalage van dit seizoen, waar ik acht dagen aan gewerkt heb, is misschien wel een van mijn favoriete etalages ooit. De smeltende ijshoorntjes zijn helemaal van bloemen gemaakt en ze zijn een absolute hit sinds ik ze vorige week onthulde. Mensen bleven even staan, de verkoop steeg en onze social media gingen door het dak.

Mijn plan om een bezoekje aan Rose & Thorn bij iedereen in Michigan op de bucketlist te krijgen, krijgt langzaam maar zeker vorm en ik val nog liever dood neer dan de gemeenteraad de indruk te geven dat ze onze deuren zomaar voorgoed kunnen sluiten.

Ik negeer de pijn op mijn borst, wend me af van de etalage en loop naar mijn auto aan de overkant van de straat. Het interieur van de auto is een beetje stoffig door de versleten bekleding en de constante blootstelling aan de warme juni-zon, maar met de airconditioning op de hoogste stand is het prima te doen.

Ik stop de sleutel in het contact en draai hem om, maar mijn hart zakt in mijn schoenen als ik alleen maar een verraderlijke klik hoor.

‘Nee,’ grom ik en ik draai de sleutel nog een keer.

De lege accu reageert niet op mijn tweede en derde poging, dus ik ga online op zoek naar tips. Als het voor de vijfde keer niet lukt, laat ik Google voor wat het is en maak ik de klep open.

Mijn lange, donkere haar plakt tegen mijn nek terwijl ik naar de motor kijk. Ik vraag me af waarom ik dit doe, want ik weet helemaal niks van auto's. Maar ik kan toch op z'n minst proberen een diagnose te stellen voordat ik in de familiegroepsapp om hulp vraag.

Ik werp een dodelijke blik op de motor tot mijn aandacht wordt getrokken door voetstappen op de stoep. Ik sta op het punt de persoon om hulp te vragen, maar verstijf als ik in een paar donkerbruine ogen kijk.

Als ogen de vensters van de ziel zijn, ontbreekt die bij Lorenzo Vittori, want zijn neutrale blik verraadt niets. Zijn uitdrukking blijft emotioneel terwijl zijn ogen tergend langzaam over mijn lichaam dwalen – een reactie die kennelijk vanzelf gaat als ik in de buurt ben.

Mijn outfit van vandaag is op z'n best saai te noemen, net zoals de andere neutrale kleuren die ik de laatste tijd draag. Het was niet ineens dat ik geen felle kleuren meer droeg, het voelde meer alsof ik de kleurverzadiging in mijn leven langzaam uitvaagde.

Kleding is mijn favoriete vorm van zelfexpressie, maar de laatste tijd wil ik dat deel het liefst verborgen houden. Ik weet niet hoelang, maar in ieder geval tot ik niet meer denk dat ik te veel ben.

Nadat ik me bij de zoveelste klootzak te kwetsbaar heb opgesteld, ben ik er klaar mee mijn hart op de tong te hebben – letterlijk en figuurlijk.

De keuze om mijn persoonlijkheid af te zwakken heeft niets met zelfverzekerdheid te maken.

Het heeft met vertrouwen te maken.

Als een man me wil leren kennen, moet hij er moeite voor doen. Dan, als hij mijn vertrouwen heeft verdiend, kom ik op de proppen

met mijn pastelkleurige jurken, gehaakte topjes in iedere kleur en mijn gepersonaliseerde sneakers met satijnen linten als veters.

Zoals altijd verwacht ik dat Lorenzo verdergaat met zijn leven zonder mijn bestaan te erkennen, maar hij verrast me door naar me toe te komen.

Er fladdert iets in mijn buik en ik heb nog nooit zo'n hekel gehad aan dat gevoel. Zwijmelen bij Laurence, oké. Maar licht in mijn hoofd worden door de aanwezigheid van zijn alter ego?

'Heb je hulp nodig?' vraagt hij en de zware klank in zijn stem veroorzaakt een rilling door mijn lichaam.

'Nee.' Ik leun naar voren en friemel aan een of andere dop.

Hij komt naast me staan, zo dichtbij dat ik een vlekje op zijn schoen kan zien.

Wat ongewoon voor een perfectionist.

'Ik heb het zelf nooit geprobeerd, maar als je die dop maar lang genoeg de verkeerde kant op draait, zal hij uiteindelijk wel loskomen,' zegt hij en zijn geamuseerde stem raspt over mijn toch al gevoelige zenuwen.

Mijn stalen gezicht begeeft het door die stomme zelfvoldane grijns en mijn irritatie wordt alleen maar erger. 'Moet jij niet ergens naartoe of zo?'

Hij kijkt op zijn chique platina horloge, dat waarschijnlijk meer waard is dan mijn maandsalaris. 'Nog niet.'

Bijzonder, aangezien deze man bezig is met een verkiezingscampagne voor de positie van burgemeester en zijn kleine, maar groeiende investeerdersportfolie.

Zijn ogen dwalen naar beneden. 'Je hebt een vlek op je broek.'

Ik schrik en doe een stap achteruit. Ik verrek bijna mijn nekspieren als ik naar de witte linnen stof van mijn broek kijk. 'Waar?'

Hij buigt zich direct over de motorkap en sleutelt wat aan een

paar knoppen. Ik let er altijd op dat ik niet te lang naar hem staar, maar vandaag ben ik in de war door zijn nabijheid.

Laurence – of moet ik zeggen Lorenzo – zei ooit tegen me dat hij van auto's hield, maar ik wist niet dat hij ze ook kon repareren.

Zijn donkere haar valt voor zijn ogen als hij vooroverbuigt om beter te kijken en ik voel de drang om de plukken haar weer omhoog te strijken.

Heb je nou helemaal niets geleerd?

Het is de schuld van mijn niet te onderdrukken impulsiviteit. Het is ontwapenend om zo dicht bij hem te zijn nadat we elkaar maandenlang ontweken hebben, dus het is een grote chaos in mijn hoofd.

Ik probeer te focussen op zijn handelingen. Het gemak waarmee hij aan de knoppen draait en motoronderdelen beoordeelt met de zaklamp van zijn telefoon leidt me even af, waarna ik volledig word betoverd door de manier waarop zijn op maat gemaakte pak om zijn spieren spant als hij vooroverbuigt om ergens naar te kijken.

Het uitzicht op zijn billen... Ik zweer het, het lichaam van deze man had beeldhouwers uit de renaissance nog kunnen inspireren.

Ik schrik van zijn stem, maar het zijn zijn tot streepjes versmalde ogen waardoor ik wil sterven van schaamte.

Shit. Ik word rood in mijn gezicht.

Wat zei hij?

Als ik niet direct antwoord, trekt Lorenzo een wenkbrauw op. 'Wanneer is de olie voor het laatst ververst?'

O.

Snel kijk ik naar de metalen staaf in zijn handen. 'Eh... even denken.'

Ik maak gebruik van dit moment om wat afstand te creëren en

roep mezelf tot de orde. Maar alle moeite is voor niks als ik per ongeluk met mijn schouder zijn rug raak en vonkjes in mijn arm voel.

Hij deinst terug door de aanraking, waardoor ik me nog meer schaam. Ik loop om hem heen om de sticker op mijn voorruit te checken.

Ik stap uit de auto met de elegantie van een pasgeboren hert. 'Blijkbaar is dat in mei geweest.'

'Van dit jaar?'

Ik schud mijn hoofd. 'Vorig jaar.'

'Dat dacht ik al.' Hij perst zijn lippen op elkaar, die er bedrieglijk stevig uitzien, en ik word eraan herinnerd hoe het voelde om zijn mond op de mijne te voelen.

Hoe mijn lichaam tintelde zodra we elkaar aanraakten.

Ik voel een enorme drang om hem én de herinnering te ontvluchten, maar dan gebaart hij kort naar me dat ik dichterbij moet komen. 'Kom eens kijken.'

Met bibberende benen zet ik een paar stappen dichterbij, tot ik de frisse en schone geur van zijn parfum ruik. Blijkbaar hou ik ervan mezelf te kwellen, want ik ruik nog een keer. Waarom niet? Het is toch al superongemakkelijk tussen ons.

'Zie je dit?' Hij houdt het ijzeren staafje met kleine markeringen omhoog.

Zelfs met mijn contactlenzen in moet ik met mijn ogen knijpen om het te kunnen lezen. 'Waar kijk ik precies naar?'

Hij wijst naar een streepje waar een F bij staat. 'Je olie zou tot dit streepje moeten komen.' Zijn vinger schuift naar beneden over het staafje tot hij bijna bij het einde is. 'En het komt nu tot hier.'

'Ik gok zo dat dat niet goed is.'

'Tenzij je je motor om zeep wil helpen niet nee.'

Ik richt mijn blik op de hemel en bid om geduld als Lorenzo het staafje een beetje draait zodat ik het beter kan zien.

‘Zie je hoe donker het is?’ vraagt hij.

‘Dat is niet te missen.’ Het druppeltje olie aan het einde van de staaf heeft bijna dezelfde kleur als zijn ogen, zijn haar en het pak dat hij vandaag draagt. Hij heeft geen stropdas om, maar ik weet zeker dat die anders prima zou passen bij zijn kommer-en-kweluitstraling.

‘Dat betekent dat je je olie moet verversen, net als je aandrijf-riem, die er ook belabberd uitziet trouwens.’

‘Ik wist dat je auto’s verzamelde, maar ik had geen idee dat je ook wist hoe je ze moest repareren.’ De opmerking ontglipt me. Normaal gesproken doe ik alsof we elkaar nauwelijks kennen, zeker als mijn familie erbij is, maar ik lette even niet op.

Hij stopt het metalen staafje weer terug, gaat dan rechtop staan en kijkt naar de vlekken op zijn handen. ‘Heb je een doek of zo?’

Ik pak zijn chique pochet uit zijn jasje en geef die aan hem. ‘Dit lijkt me prima.’

Hij grist hem uit mijn hand met een nepglimlach. Ik negeer het tintelende gevoel in mijn vingertoppen als ze die van hem raken. Ook negeer ik het kleine sprongetje van mijn hart als hij ook naar zijn hand kijkt.

Hij veegt de olie van zijn gemanicuurde vingers en gooit het vieze zijden doekje in de vuilnisbak naast ons. Dan vraagt hij: ‘Wanneer heb je de accu voor het laatst vervangen?’

‘Onlangs.’

‘En hebben we het dan over dit decennium?’ Zijn glimlach wordt breder, tegelijk met de pijn in mijn borst. Ik heb de promotionele borden in tuinen, de banners boven de straat en de lokale reclames met STEM VITTORI nu zó vaak gezien dat ik er inmiddels aan gewend zou moeten zijn.

Mijn blik valt even op zijn mond en dan kijk ik weer naar de motor. 'Ik pak mijn telefoon om de monteur te bellen. Hij kan wel even komen kijken.'

'De garage is al dicht.'

'Super,' mompel ik bij mezelf.

Hij doet de klep van de auto dicht. 'Ik kan je wel een lift naar huis geven.'

'Ik ga liever lopen.'

'In deze hittegolf?'

Ik werp een snelle blik op zijn pak. 'Jij hebt er anders ook geen moeite mee.'

'Dit is nog niets vergeleken bij Vegas.'

'Hm. En ik dacht nog wel dat je de afgelopen twintig jaar in de hel had gezeten.'

'Zo voelde het af en toe zeker.' De lichte toon waarmee hij het zegt, past niet bij de donkere, intrigerende blik in zijn ogen.

'Hm,' antwoord ik terwijl mijn hoofd zegt: *we vinden hem niet belangrijk genoeg om te vragen wat hij daarmee bedoelt.*

'Wil je een lift of niet?' Hij pakt zijn sleutels uit zijn binnenzak. 'Ik heb niet veel tijd, want mijn volgende vergadering begint zo.'

Ik staar hem aan en zeg niks.

'Ik zal zelfs Manny voor je bellen en hem vragen om morgenvroeg meteen hierheen te komen.'

Ik trek mijn wenkbrauwen op. 'Ik wist niet dat je de voornaam van onze stadsmonteur kende.'

'Zoveel keus heeft hij me niet gegeven.'

'Ach, wat leuk. Je maakt vrienden. Moet ik hem even waarschuwen voor wat er gebeurt als hij te dicht bij je komt?'

'Jij en ik zijn nooit vrienden geweest.'

Er schiet een scherpe steek door mijn borst. 'Top. Nu je dat mis-

verstand hebt opgelost, zul je begrijpen waarom ik niet bij vreemden in de auto ga zitten.' Ik vervloek mezelf, want ik weet dat ik heb laten zien hoe gekwetst ik ben.

Ik voel me nu zowel ongemakkelijk als geïrriteerd, dus ik pak mijn tas van de bijrijdersstoel van mijn auto. De witte envelop die uit mijn tas steekt, maakt me nog chagrijniger, dus ik moet hier weg voordat ik iets zeg of doe waar ik spijt van ga krijgen.

'Bedankt voor je hulp.' Ik doe mijn auto op slot zonder hem aan te kijken.

'Haat je me zó erg?' zegt hij, zo zacht dat alleen ik hem hoor.

Ik begin in tegengestelde richting te lopen, want ik ben te bang dat mijn ogen het antwoord op zijn vraag zullen verraden.